

GUDES RIKE: DOM OCH FRÄLSNING

När Jesus inleder sin offentliga verksamhet gör han det med ett budskap som i sin sammanfattning lyder så här: ”Tiden är fullbordad och Guds rike är nu här. Omvänd er och tro evangelium!” (Mark 1:15; jfr Matt 4:17). Redan i och med detta kan man säga att en dubbelhet träder fram i Jesu förkunnelse.

För det första: Talet om Guds rike är ett *evangelium*, vilket är grekiska för ”ett gott budskap”. Det som Jesus och hans efterföljare i alla tider har blivit satta att förkunna är alltså ett glädjebud. Närmare bestämt är det ett budskap om förlåtelse och upprättelse till ande, själ och kropp.

För det andra: Det finns något djupt inom oss alla som reser sig upp mot det glada budskapet, något som gör att vi inte vill ta emot den gåva som Jesus har kommit till jorden för att ge oss. För att ta emot evangeliets nåd behöver vi därför göra oss ödmjuka. Eller med Jesu ord: vi behöver *omvända oss och tro*. Om vi inte gör detta kommer det glada budskapet att gå oss förbi – och i stället bli oss till dom. Som aposteln Petrus uttrycker det hela: ”Gud står emot de högmodiga, men de ödmjuka ger han nåd. Ödmjuka er alltså under Guds mäktiga hand, så skall han upphöja er när hans tid är inne” (1 Pet 5:5–6).

Mot denna bakgrund skulle man kunna likna evangeliet vid en gigantisk flodvåg. När vi böjer oss under och i tro tar emot Nya testamentets budskap blir vi översköjda av det friska vattnet från Guds tron (jfr Hes 47:1–9). Vi blir renade från synden och vi blir upptagna som barn i Guds familj.

Om vi i stället opponerar oss mot förkunnelsen så att vi ”inte lyder vår Herre Jesu evangelium”, kommer vi enligt samma budskap att bli ”straffade med evigt fördärv, bort från Herrens ansikte och hans härlighet och makt” (2 Thess 1:8–9). Eller med bilden av flodvågen: vi kommer att slås till marken av vattenmassorna. Vi kommer att översköjas av Guds rikes verklighet, men eftersom vi möter vår Skapare *utan* den sinnesändring som han har kallat oss till, kommer vi att möta evangeliet som en dom över våra liv. Vi kommer att gå förlorade.

Guds rike – Guds herravälde

Kanske är det inte så här vi brukar tänka oss det kristna budskapet. Säkert är vi många som är vana att höra andra tongångar från våra kyrkors predikstolar. Vi lever ju trots allt i ett av världens mest sekulariserade länder. Men det är detta som är klassisk kristen tro. Det är detta som är väckelsens budskap. Och en av nycklarna för den här förståelsen av evangeliet kan sägas vara det i Bibeln så vanliga talet om Guds rike.

När Jesus och hans lärjungar vandrade runt på Galileens landsbygd var det inte något ”gott budskap” i största allmänhet som de förkunnade. Nej, precis som i Jesu första predikan var det *budskapet om Guds rike*.

Vad innebär detta? Jo, Guds rike är den plats eller dimension där Herren själv är kung – där han regerar och där hans goda vilja sker fullt ut. Det hopp som är knutet till Guds rikes framväxt i den här världen – löftet om förlåtelse och upprättelse till ande, själ och kropp – kan på så sätt sägas ha som förutsättning att vi låter Jesus få den främsta platsen i våra liv. Att vi helt enkelt går emot vår naturliga tendens att sätta oss själva i centrum och låter Jesus inta platsen på våra hjärtans tron.

Det är detta som gör vårt gensvar på förkunnelsen om Guds rike så betydelsefullt. Inför Guds absoluta auktoritet går det inte att slå sig till ro med något slags ”vänta-och-se-attityd”. Guds närvaro i den här världen kräver i stället en respons, ett ställningstagande från vår sida: ”Omvänd er och tro evangelium!”

Kopplat till detta budskap finns i hela Nya testamentet ett eskatologiskt perspektiv. Kungen har inte bara varit här – han ska också komma tillbaka ”för att frälsa dem som väntar på honom” (Hebr 9:28; jfr Luk 19:11–27).

Även här träder alltså dubbelheten i evangeliet fram. På den yttersta dagen finns det ingen skapad varelse som inte kommer att ge sin Skapare sin hyllning. ”[A]lla knän skall böja sig, i himlen och på jorden och under jorden, och alla tungor bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus

Kristus är Herren”, försäkrar Paulus (Fil 2:10–11). Men medan vissa kommer att utföra denna bekännelsehandling med glädje, är det andra som kommer att göra det i vredesmod. Och det som avgör vilket som är sant om oss personligen är hur vi har förhållit oss till budskapet om Guds rike under våra liv här på jorden.

Eller som man också skulle kunna uttrycka det: evangeliets nåd har som ett av sina mest konkreta uttryck att vi *redan här och nu* har fått en möjlighet att bekänna Jesus som vår Herre. På så sätt kan vi nämligen undgå det öde som enligt Bibeln kommer att drabba dem som ställer sig i opposition mot Gud och hans rike (jfr 2 Thess 1:5–10). Något annat än att det skapade till slut måste böja knä inför sin Skapare vore ju otänkbart.

Jag är medveten om att vi här rör oss ganska snabbt över ett antal områden som kan beskrivas som både stora och svåra. De flesta av dessa teman kommer vi därför att återvända till längre fram i denna bok. Men vad jag här och nu vill slå fast är egentligen bara detta: *det finns en oskiljaktig koppling mellan evangeliet och Guds dom*. Bakom inbjudan till festen i Guds rike döljer sig ett ständigt närvarande allvar (jfr Matt 22:11–14). Evangeliet om Guds rike får helt enkelt diametralt olika konsekvenser för oss som lyssnar till det – beroende på vilken respons som vi ger detta rikes Kung och hans gudomliga anspråk på våra liv.

Samma budskap – olika resultat

Mot denna bakgrund är det inte konstigt att evangeliet enligt både Jesus och apostlarna leder till en uppdelning av världens befolkning i två olika läger (jfr Luk 12:49–53). De som tar emot budskapet om Kristus kliver på ett konkret sätt in i evangeliets ljus och blir frälsta. De som i stället väljer att förkasta det faller djupare ner i lögnens mörker och blir dömda (jfr Joh 3:19–21).

Det ena går inte att tänka sig utan det andra, av det enkla skälet att ett budskap som till sitt väsen är sanning alltid måste ge upphov till någon form av gräns. Antingen är vi innanför – och bekänner Jesus som vår Herre och Frälsare – eller också är vi utanför – och bekänner oss själva eller någon annan makt eller ideologi som vägen till salighet.

Det är också detta som förklarar Paulus beskrivning av sin egen förkunnartjänst. ”Ty vi är en Kristi rökelse inför Gud bland dem som blir frälsta och bland dem som blir förtappade, *för de senare en doft av död till död, för de förra en doft av liv till liv*” (2 Kor 2:15–16, min kursivering). Även Jesus uttrycker sig på liknande sätt. När hans lärjungar ska bege sig ut på en missionsresa till ”de förlorade fåren av Israels hus” säger han:

När ni kommer in i en stad eller by, ta då reda på vem som är värdig, och stanna där tills ni lämnar den orten. Och när ni kommer in i ett hus, så hälsa det. Om huset är värdigt, skall den frid ni tillönskar

komma över det. Men om det inte är värdigt, skall er frid vända tillbaka till er. Och om man inte tar emot er eller lyssnar till era ord, så lämna det huset eller den staden och skaka av dammet från era fötter. Amen säger jag er: För Sodoms och Gomorras land skall det på domens dag bli drägligare än för den staden (Matt 10:11–15; jfr Luk 10:5–12).

Samma budskap – olika resultat. Evangeliet om Guds rike kommer antingen att leda till frid eller till dom. Det är ett budskap med sådan laddning att det får dramatiska konsekvenser för de människor som befinner sig inom hörhåll.

Detta ska naturligtvis inte tolkas som att hotet om Guds dom skulle vara det enda eller ens det främsta motivet för att uppmana våra medmänniskor att bli kristna. Det viktigaste budskapet mellan Bibelns pärmar är och förblir att vår Skapare hyser sådan kärlek till sin skapelse att han är beredd att till och med *dö* för att kunna erbjuda oss sin nåd. Gud vill vinna våra hjärtan med sin nåd som huvudattraktion – med morot snarare än med piska.

Men faktum kvarstår. Evangeliet om Guds nåd är inte bara något allmänt positivt – det är något nödvändigt. Den som tackar nej till Guds gåva i Jesus Kristus kommer därför att se sin frälsning gå om intet. Inte som ett illasinnat hot, utan som ett ovedersägligt faktum. ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, *för att den som tror på honom inte skall*

*gå förlorad utan ha evigt liv”, säger Jesus och preciserar: ”Inte sände Gud sin Son till världen för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom. Den som tror på honom blir inte dömd, men *den som inte tror är redan dömd*, eftersom han inte tror på Guds enfödde Sons namn” (Joh 3:16–18, mina kursiveringar).*

Evangeliet och Guds dom

I praktiken innebär detta att när vi tar emot Jesus som vår personlige Herre och Frälsare, då låter vi Guds dom över synden gå över våra egna liv. De ord som jag precis citerade ur Johannesevangeliet – att de som tror på Jesus Kristus inte har någon dom att vänta på den yttersta dagen – grundar sig inte på att domen helt plötsligt skulle ha ”försvunnit” eller vara irrelevant. Tvärtom grundar de sig på att *domen över synden redan har blivit uttalad över oss*.

Genom tron på Kristus har vi erkänt vår belägenhet inför Gud: att vi är fullständigt beroende av Jesus och hans offerdöd för att bli räddade. Vi har omvänt oss från synden, och vi har gett vår Skapare rätt i hans diagnos gällande vårt miserabla tillstånd: i oss själva och i vår egen rättfärdighet är vi förlorade. Vi har alla del i den här världens bortvändhet från Gud.

Men samtidigt har vi också gjort något annat. Vi har åberopat Jesus och hans försoningsoffer för att få

förlåtelse för synden. Eller med Paulus ord: ”Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, och de står som rättfärdiga utan att ha förtjänat det, av hans nåd, därför att Kristus Jesus har friköpt dem” (Rom 3:23–24).

Domen över våra liv är alltså ofrånkomlig. Vi behöver alla ödmjuka oss inför vår Skapare och hans diagnos gällande våra liv. Men i samma stund som vi ger Gud rätt i vår belägenhet – i samma stund som vi bekänner vår personliga synd – får vi också bekänna något annat, nämligen att straffet för vår egen uselhet redan är utmätt. ”Han var genomborrad för våra överträdelsers skull, slagen för våra missgärningars skull”, skriver Jesaja. ”Straffet var lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade. Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg, men all vår skuld lade HERREN på honom” (Jes 53:5–6).

Det är detta som är det sanna evangeliet. Som sanningens och rättens yttersta garant vore det omöjligt för universums Skapare att se mellan fingrarna med vår synd och skuld. Om han hade gjort det skulle han i praktiken dra undan mattan för sin egen rättfärdighet. Men genom att låta sin Son bära straffet för den här världens samlade ondska låter Bibeln oss förstå att Gud kan upprätthålla sin egen rättfärdighet – alltså döma synden för vad den verkligen är – samtidigt som han gör det möjligt för alla som väljer att åberopa detta offer att gå fria. ”Kristus friköpte oss från lagens förbannelse, när han blev en förbannelse i vårt ställe”, skriver Paulus (Gal 3:13). Och i ett annat sammanhang: ”Så ville han

visa sin rättfärdighet, eftersom han hade lämnat ostraffade de synder som förut hade blivit begångna, under tiden för Guds tålamod. I den tid som nu är ville han visa sin rättfärdighet: att han själv är rättfärdig, när han förklarar den rättfärdig som tror på Jesus” (Rom 3:25–26).

Där Herrens Ande är, där är frihet

Att säga ja till denna Guds dom över våra liv måste på så sätt vara vägen till en djup existentiell befrielse. En befrielse som ligger i hjärtat av vad Nya testamentet vill förmedla.

Jag lyssnade en gång till en missionär som berättade om en man som kom till tro inom den östafrikanska väckelsen. Mannen var apotekare och hade tidigare haft för vana att förse sig själv med mediciner när han inventerade apoteksförråden. Mediciner som han sedan sålde dyrt på den svarta marknaden.

Men nu drabbades han alltså av väckelsen. Han blev en kristen, och som en följd av Guds rikes invasion i sitt liv drabbades han av syndanöd. Han insåg helt enkelt att hans tidigare sätt att leva inte längre var hållbart – att det var emot Guds vilja.

Det var bara det att ingen utom han själv kände till att han var skyldig till dessa brott. En hel natt låg han därför och brottades med Gud och sig själv: skulle han bekänna eller inte? Morgonen därpå hade han fattat sitt

beslut, och han bekände sin synd offentligt i församlingen. Därmed fick han också erfara en frihet som gick på djupet. Precis som kung David vittnar i Psaltaren:

Så länge jag teg förtvinade mina ben vid min
ständiga klagan.

Dag och natt var din hand tung över mig,
min livskraft försvann som av sommarhetta. Sela.

Då uppenbarade jag min synd för dig,
jag dolde inte min missgärning.

Jag sade: ”Jag vill bekänna mina överträdelser
för Herren.”

Då förlät du mig min syndaskuld (Ps 32:3–5).

När Gud sände sin Ande till den här världen var det för att göra den här typen av erfarenhet möjlig. ”[N]är han kommer, skall han överbevisa världen om synd och rättfärdighet och dom”, säger Jesus (Joh 16:8). Helt följdriktigt förkunnar Paulus: ”Herren är Anden, och där Herrens Ande är, där är frihet” (2 Kor 3:17).

Det finns en underbar frihet i att låta Guds Ande överbevisa oss om vår personliga synd, för att därmed kunna välkomna hans dom över våra liv. När vi redan är dömda – och har tagit emot förlåtelsen genom Jesus Kristus – kan vi ju inte längre bli påkomna med några lik i garderoben. Allt är utvädrat och rent, och vare sig Gud eller den onde har några hållhakar på oss. ”Rädsla finns inte i kärleken, utan den fullkomliga kärleken driver ut rädslan”, skriver Johannes. Och: ”I detta har

kärleken nått sitt mål hos oss: att vi är frimodiga på domens dag” (1 Joh 4:18, 17).

Denna underbara erfarenhet kan bli vår om och endast om vi väljer att omfamna Guds dom här och nu.

Jesu kors – dom och frälsning i ett

Sammantaget innebär allt detta att det i särklass starkaste uttrycket både för evangeliet och för den dubbelhet av dom och frälsning som Bibelns författare vittnar om är Jesu Kristi kors. På korset får vi en uppenbarelse såväl av den *frälsande kärlek* som Herren har till alla människor som av den *dömande helighet* som gör att han vänder sig emot synden och ondskan i våra liv.

Frälsning: Så älskade Gud oss alla att han var beredd att gå i döden för att försona oss med sig.

Dom: Så allvarlig betraktade vår Skapare synden att han ansåg det nödvändigt att gå i döden för att sona den.

Ett evangelium utan Guds levande och verksamma dom kan därmed inte vara något annat än ett falsarium. Det är ett ”evangelium” som inte tar någon hänsyn vare sig till bibelordet, till Guds väsen eller till vår förtvivlade belägenhet som människor.

Det är också därför jag har tagit mitt avstamp i det här budskapet. Domen över synden ligger i centrum av det kristna evangeliet.